

Arrest

nr. 182 092 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 februari 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. RIFFI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 mei 2007 bij een controle aangetroffen in het Rijk. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken nam dezelfde dag ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 28 juni 2008 werd verzoeker opnieuw aangetroffen en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker werd op 29 oktober 2008 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, met uitstel van vijf jaar voor hetgeen de twintig maanden overschrijdt wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.4. Op 4 maart 2009 werd verzoeker gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

1.5. Verzoeker huwde op 27 oktober 2009 in Marokko met N.E.H., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.6. Verzoeker diende, na een onwettige binnenkomst in het Rijk, verscheidene aanvragen in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote. Deze aanvragen werden afgewezen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 februari 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op 2 februari 2017 aan verzoeker werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

naam: [E.A.]

voornaam: [D.]

[...]

nationaliteit: Marokko

alias:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 29.10.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden (5 jaar uitstel behoudens 20 maanden), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 26.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.
Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres in België.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 29.10.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden (5 jaar uitstel behoudens 20 maanden), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 26.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden
Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend werd op 26.08.2010.
Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd op 04.03.2009 gerepatrieerd naar Casablanca, Marokko

Overwegende dat op 23.08.2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten werd getroffen, beslissing hem betekend op 26.08.2010. Het ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 29/11/2010. Het cassatieberoep werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard op 09.02.2011

Overwegende dat op 03.04.2012 een tweede beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten werd genomen, beslissing hem betekend op 23.05.2012

Overwegende dat op 29.08.2012 een derde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen, beslissing hem betekend op 16.11.2012

Overwegende dat op 17.01.2013 een vierde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten werd getroffen, beslissing hem betekend op 29.01.2013. Het ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 27.09.2013

Overwegende dat op 22.10.2013 andermaal een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen, beslissing hem betekend op 24.10.2013. Het ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 10.03.2014.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van 12.11.2015 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 02.06.2016 onontvankelijk verklaard, beslissing hem betekend op 02.06.2016

Betrokkene heeft een gezin op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.
Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan [ee]n inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 29.10.2008 door de Correctionele Rechtbank van

Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden (5 jaar uitstel behoudens 20 maanden), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 26.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkel respect heeft voor de wetten en de waarden van het Belgisch volk.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 29.10.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden (5 jaar uitstel behoudens 20 maanden), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 26.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend werd op 26.08.2010.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend werd op 26.08.2010.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst er, wat betreft het beroep dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat een concrete repatriëringsmaatregel gepland is. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven ter terechtzitting bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel in dat geval zonder meer kan worden aangenomen.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Één van die situaties die wordt beschouwd als een prangende humanitaire situatie is deze van de vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind.

Zoals blijkt uit de geboorteakten van de kinderen en het attest van samenstelling van gezin blijkt overduidelijk dat verzoeker een reëel en effectief gezin vormde met zijn twee minderjarige kinderen, zijn stiefzoon en zijn echtgenote.

Indien verzoeker niet zou worden geregulariseerd dan riskeert deze te worden onttrokken van zijn gezin, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van [...] het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Verzoeker heeft in het verleden een fout gemaakt, waarvoor hij thans nog steeds wordt gestraft, evenwel heeft desbetreffende straf bij verzoeker doen inzien dat zijn daden ontoelaatbaar waren en dat niets het waard is om in de gevangenis te vliegen.

Op deze wijze is het gevaar voor de openbare veiligheid onbetwistbaar reeds geneutraliseerd door de reeds ondergane straf.

Daar de echtgenote van verzoeker in België is geboren en zij tevens de Belgische nationaliteit heeft, kan het gezin niet gaan leven in het land van herkomst van verzoeker.

De kinderen zijn immers allemaal in België geboren en daarnaast betreft het gezin een nieuw samengesteld gezin.

Het voorstel van verwerende partij dat verzoeker in Marokko met zijn kinderen kan gaan wonen gaat geenszins op.

Zoals hoger vermeld betreft het immers een nieuw samengesteld gezin en heeft de echtgenote van verzoeker een kind uit een vorig huwelijk dat bij haar inwoont.

Het is totaal onmogelijk voor de echtgenote van verzoeker om haar zoon achter te laten en elders te gaan wonen.

Daarenboven is de echtgenote van verzoeker in België geboren en woont haar volledige familie in België.

Het terugsturen van verzoeker naar het land van herkomst zal ontegensprekelijk een schending op artikel 8 EVRM vormen daar op dat ogenblik het gezin uit elkaar zal worden gerukt.

Verzoeker is inmiddels meer dan 5 jaar ononderbroken in België.

Verzoeker heeft, behalve zijn nationaliteit, geen enkele band meer met zijn geboorteland Marokko. Hij is immers reeds lange tijd in België en heeft hier ondertussen een sociaal leven opgebouwd.

Verzoeker is zeer goed geïntegreerd, spreekt het Nederlands (goed) en Frans vlekkeloos.

Daarnaast kampt de echtgenote van verzoeker met heel wat medische problemen (hernia, psychisch,...) waardoor de steun van verzoeker aan zijn echtgenote uiterst noodzakelijk is.

Uit een psychiatrisch verslag blijkt immers dat de echtgenote van verzoeker kampt met zelfmoordneigingen wegens de nakende uitzetting van verzoeker.

De hulp van verzoeker aan zijn echtgenote is onontbeerlijk en uiterst noodzakelijk.

Verwerende partij heeft met dit element op geen enkele wijze rekening gehouden.

Zie terzake:

RvV nr. 62.645, 31 mei 2011 <http://www.cce-rw.be> (20 oktober 2011); T.Vreemd. 2011 (samenvatting), afl- 3, 281:

"De verwerende partij kan enigszins worden gevolgd waar zij stelt dat er enkel rekening kan worden gehouden met de stukken die haar bekend werden. Evenwel blijkt dat men in casu niet de minste moeite heeft gedaan om de stukken van het administratief dossier te analyseren. De Raad kan zich niet ontdoen van de indruk dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd in deze zaak.

In zoverre de bestreden maatregel stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen, wordt niet ontkend door de verzoekende partij dat zij niet in het bezit was van voldoende bestaansmiddelen, evenwel wijst zij erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle kosten voor onderhoud en verblijf worden gedekt door de vzw. De verzoekende partij kan in haar argumentatie worden bijgetreden. De Raad kan zich niet van de mening ontdoen dat de verwerende partij te snel gehandeld heeft zonder de stukken van het administratief dossier te consulteren. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in deze stand van het geding voldoende aannemelijk gemaakt.

leder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij niet meer zal kunnen deelnemen aan de geplande competitie is evident ernstig en moeilijk te herstellen "

2.

Indien verzoeker niet zou worden geregulariseerd dan riskeert deze te worden onttrokken van zijn gezin, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van [...] het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden [...]

Verwerende partij maakt op geen enkel ogenblik een belangenafweging en heeft enkel en alleen rekening gehouden met het strafrechtelijk verleden van verzoeker.

Het actuele gevaar werd op geen enkel ogenblik beoordeeld.

In de beslissing van Uw Raad d.d. 17.12.2012 (Arrest nr. 93731 d.d. 17.12.2012) in de zaak van verzoeker, werd er immers geoordeeld dat het kennelijk onredelijk is om enkel 'uit de nabijheid in tijd' en

"de ernst van de feiten" een actueel gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid kan worden afgeleid.

Inzake werd er op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat er reeds een gevangenisstraf van 3 jaar werd ondergaan en dat de ratio legis van een gevangenisstraf immers is dat het recidivegevaar volledig wordt geneutraliseerd, evenmin met het feit dat de laatste veroordeling dateert van 2012.

Het bovenvermelde arrest is immers ook van een periode waarin verzoeker reeds beide veroordelingen had opgelopen.

3.

Verzoeker heeft bovendien in Marokko geen sociale bindingen meer.

Verzoeker beschikt in Marokko niet over onderdak en kan daar nergens en bij niemand terecht, waardoor hij door de effectieve tenuitvoerlegging van de onderhavige bestreden beslissing op straat zal belanden.

Verzoeker verblijft sinds 2009 op het Belgische grondgebied.

Het is ontegensprekelijk dat een effectieve teruggedrijving van verzoeker zeer verregaande, ernstige en onomkeerbare nadelen heeft voor verzoeker.

Verzoeker vordert dan ook dat effectieve tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 2.2.2017 wordt geschorst minstens tot er een definitieve beslissing tussenkomt op het verzoekschrift artikel 9bis opgestuurd op 15.1.2017."

2.3.2. De Raad dient allereerst op te merken dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing derhalve zijn verblijfsrechtelijke situatie geenszins wijzigt. In deze omstandigheden kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing een inmenging *sensu stricto* vormt in het recht op eerbiediging van zijn privé- gezins- of familielevens. Bij verzoeker en zijn echtgenote werd ook nooit de verwachting gewekt dat verzoeker tot een verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd of toegelaten. Integendeel werd verzoeker door verweerder reeds gerepatriëerd naar Marokko en al zijn aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten werden vervolgens geweigerd. Verzoeker en zijn echtgenote wisten of behoorden te weten dat verzoeker op onwettige wijze in het Rijk verbleef op het ogenblik dat zij een gezinsleven begonnen in België en dat verzoeker geen verblijfsrecht zou kunnen ontleen aan de *"fait accompli"* situatie die voortvloeide uit zijn onwettig verblijf in het Rijk (EHRM 25 maart 2013, nr. 38590/10, Biao/ Denemarken). Daarnaast moet worden geduimd dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt met zijn betoog ook geenszins aannemelijk dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zijn gezinsleven met zijn echtgenote, kinderen en stiefzoon in Marokko of elders verder te zetten. Hij kan, nu hij in Marokko werd geboren en hij in dat land opgroeide niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij geen enkele band meer heeft met dat land. Hij maakt niet aannemelijk dat hij geen verwanten, vrienden of kennissen waarop hij kan terugvallen meer heeft in dat land waar hij het grootste deel van zijn leven verbleef en waar hij ook in het huwelijk trad. Verzoeker legt documenten voor waaruit kan worden afgeleid dat zijn echtgenote allerhande medische en psychische problemen heeft, maar maakt niet aannemelijk dat deze problemen zouden verhinderen dat zij een gezinsleven in Marokko opbouwen. Uit geen enkel stuk blijkt dat de gezondheidsproblematiek niet passend kan worden behandeld in Marokko. Het feit dat verzoekers echtgenote, die ook van Marokkaanse origine is, en zijn kinderen de Belgische nationaliteit hebben laat evenmin toe vast te stellen dat een gezinsleven in Marokko niet mogelijk zou zijn. De Raad wijst erop dat de drie kinderen van verzoeker nog jong zijn en dat de jonge leeftijd van een kind ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90) en dat wanneer twee echtelieden met een verschillende nationaliteit willen samenleven dit steeds impliceert dat één partner in een ander land dan

dat van zijn nationaliteit dient te leven en dat verzoeker een stuk neerlegde waarin wordt gesteld dat zijn echtgenote geen sociaal netwerk in België heeft, zodat niet kan worden ingezien waarom zij hem niet zou kunnen vergezellen. Wat betreft de stiefzoon van verzoeker moet verder worden gesteld dat deze reeds meerderjarig is en dat niet blijkt dat hij zijn relatie met zijn moeder en verzoeker niet verder kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen indien hij verkiest in België blijven. Er kan niet worden vastgesteld dat de belangen van verzoekers kinderen door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang komen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichting zou rusten, om verzoeker tot een verblijf toe te laten of die zou verhinderen dat hem het bevel om het land te verlaten wordt gegeven.

Daarenboven moet erop worden gewezen dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM verweerder de mogelijkheid biedt om wanneer dit nodig is en er een wettelijke basis is passende maatregelen te nemen in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In dit verband dient te worden geduïd dat verweerders vaststelling dat verzoeker ernstige strafbare feiten pleegde en dat hij bovendien recidiveerde steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op de aard van de gepleegde feiten en het herhaald karakter van de strafrechtelijke inbreuken, verzoeker te beschouwen als een persoon die een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij ook heden een gevaar vormt voor de openbare orde. Het gegeven dat verzoekers laatste veroordeling reeds dateert van een aantal jaar geleden en dat verzoeker een gevangenisstraf uitzat doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het feit dat een persoon een gevangenisstraf onderging laat niet toe te concluderen dat er geen recidivegevaar meer zou zijn. Verzoeker lijkt daarenboven uit het oog te verliezen dat de Raad reeds in verschillende arresten aangaf dat zijn verwijdering uit het Rijk geen miskennis van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM inhoudt en dat hij door een voortgezet onwettig verblijf in het Rijk nog steeds een misdrijf pleegt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK